

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/139/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217204935
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4217204935.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyne: C. C., nar. XX.X.XXXX, bytom Z. U. č. XX, C., v konaní zastúpená: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 403,15 eura príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 26.marca 2018 č.k. 14Csp/72/2017-72, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Komárno (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 26.marca 2018 č.k. 14Csp/72/2017-72 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 403,15 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 403,15 eura od 5.8.2017 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 13.3.2017 domáhala zaplatenia sumy 403,15 eura s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jej úkor. Podanú žalobu odôvodnila tým, že medzi ňou a žalovaným došlo dňa 18.12.2013 k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe uvedenej zmluvy jej bol poskytnutý úver vo výške 1.500 eur Predmetom tejto dohody bol záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyni na jej žiadosť službu predstavujúcu umožnenie odkladu maximálne troch splátok úveru, resp. revolvingu a záväzok žalobkyne zaplatiť za poskytnutie predmetnej služby v prípade úveru odplatu vo výške 215,75 € a v prípade revolvingu odplatu vo výške 112,08 €, a to z čerpaných úverových prostriedkov, započítaním, v dôsledku čoho výška čerpaného úveru bola podstatne nižšia. Pritom ide o fiktívnu službu, podľa žalobkyne takáto dohoda už bola vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa z 9.1.2014 sp. zn. 1C/125/2013. Odplata za poskytnutie uvedených služieb sa stala splatnou v deň poskytnutia úveru či revolvingu. Žalobkyňa poukázala na nesprávne uvedenú výšku RPMN, ktorá je rozdielne uvedená v bode 5. zmluvy a v bode 6. zmluvy, teda pre spotrebiteľa zmätočne, čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/685/2014 z 23.4.2015. Taktiež poukázala na to, že v bode 6. Zmluvy uvedená výška RPMN nezodpovedá skutočnej výške, ktorá je 70,01%, teda je vyššia než je uvedená v zmluve. Doplnila, že v zmluve dojednaná ročná úroková sadzba prevyšuje priemernú výšku úrokovej miery z úverov poskytovaných v tom období peňažnými ústavmi, keď tieto poskytovali úvery pri priemernej ročnej úrokovej sadzbe 11,02 % ročne, pričom v

zmluve dojednaná ročná úroková sadzba je 70,01 % ročne. Pre rozpor tohto zmluvného dojednanía s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka mala za to, že ide o neplatný právny úkon. Takto vysokú úrokovú sadzbu súdy SR označili za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Zároveň ide o nekalú obchodnú praktiku, keď úroková sadzba vo výške 70,01 % ročne je úžerníckym úrokom. Žalobkyňa v súvislosti s týmito tvrdeniami poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 5.11.2014 sp. zn. 3Co/114/2014, či Najvyššieho súdu SR z 26.6.2013 sp. zn. 4Cdo/51/2012 a z 31.7.2009 sp. zn. 1MCdo/1/2009. Na základe uvedeného považovala výšku úrokovej sadzby za neplatné zmluvné dojednanie, keď zmluva potom neobsahuje určenie výšky úrokovej sadzby ako povinnú náležitosť spotrebiteľského úveru podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a s poukazom na § 11 ods. 1 citovaného zákona je potrebné považovať poskytnutý úver i z tohto dôvodu za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa zmluve vytýkala aj nedostatok v podobe neuvedenia spôsobu započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, ako aj neuvedenie doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru, ktoré údaje sú uvedené až v oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré nie je podpísané žalobkyňou. Súčasne uviedla, že nemala v úmysle uzavrieť zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú tak zámerne pomenoval žalovaný, aj keď poskytuje klasický spotrebiteľský úver a aj revolvingový úver, na základe vopred pripraveného textu, a teda uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere bolo žalobkyni vnútené formou samotnej zmluvy. V súvislosti s tým poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 3.6.2015 sp. zn. 3Co/289/2014. V závere žalobkyňa uviedla, že žalovanému zaplatila sumu 1.687,40 €, a tak sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 403,15 €. Žalovaný jej dlžnú sumu neuhradil a to ani na základe predspornej výzvy, ktorú mu doručila.

3. Uviedol, že vo veci vydal dňa 25.7.2017 platobný rozkaz č.k. 14Csp/72/2017-16. proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný včas vecne odôvodnený odpor, preto súd uznesením č.k. 14Csp/72/2017-40 zo dňa 18.9.2017 vydaný platobný rozkaz v celom rozsahu zrušil. Žalovaný v podanom odpore žiadal žalobu zamietnuť z odôvodnením, že zmluva neobsahuje také neprijateľné podmienky, na základe ktorých by mal byť poskytnutý úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na to, že údaj o RPMN nie je zmluvnou podmienkou, nedá sa dohodnúť. Ide o vypočítaný ukazovateľ, ktorý aj vzhľadom na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 je vypočítaný v čase uzavretia zmluvy. V danom prípade až pri schválení úveru. Z uvedeného dôvodu žalovaný poprel žalobkyňou tvrdenú nesprávnosť údaje o RPMN a poprel aj tvrdenie týkajúce sa úrokovej sadzby, keď zo žiadnej právnej normy nevyplýva, že sa má výška úrokovej sadzby riadiť priemernou úrokovou sadzbou bánk. Taktiež argumentoval tým, že predmetný zmluvný vzťah strán sporu sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. V zmluve dohodnutá odplata podstatným spôsobom neprevyšovala priemernú odplatu na finančnom trhu (45,94 %). Žalovaný poukázal na to, že termín splatnosti splátok bol uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru a v splátkovom kalendári, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V oznámení bola uvedená aj konečná splatnosť úveru. V súvislosti s namietaným nedostatkom v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaný poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, podľa ktorého zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Uviedol, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním, a preto je vylúčený záver o jej neprijateľnosti, keď predmetná odplata je cenou plnenia, avšak pre svoj nepovinný charakter nemôže byť započítaná do celkových nákladov. Preto poprel, že by uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere malo byť neplatné pre absenciu prejavu vôle spotrebiteľa. Uviedol, že poskytnutiu revolvingu nie je obligatórne a v prípade nezáujmu má klient možnosť vopred vypovedať revolving v zmysle čl. 9 zmluvných dojednaní, resp. požiadať o jeho stornovanie. Žalovaný vzniesol aj námietku premĺčania uplatňovaných nárokov, keď žalobkyňa v období viac ako 3 rokov od uzavretia zmluvy nenamietala jej platnosť, pričom o poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytnutí služby a o odklad splátok aj reálne požiadala a odklad splátok jej aj bol umožnený.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že základom vzťahov medzi stranami sporu je formulár žalovaného označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/ Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500038136, ktoré žalobkyňa podpísala dňa 17.12.2013 a zástupca žalovaného dňa 18.12.2013. Preto prednostne skúmal, či medzi stranami sporu platne vznikol záväzkovoprávny vzťah titulom zmluvy o revolvingovom úvere. Konštatoval, že podľa 5. časti predmetného tlačiva, označenej ako údaje o požadovanom revolvingovom úvere v EUR (vyplňte), žalobkyňa mala žiadať o úver vo výške 1500,- € so splatnosťou úveru (počet splátok) 42 a mesačnou splátkou (vrátane úroku) 80,37 EUR. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za

celú dobu čerpania úveru) bola uvedená sumou 3.375,54 EUR, pri predpokladanej RPMN za úver (v %) 70,01%, ktorý údaj je uvedený aj ako ročná úroková sadzba úveru. Priemerná RPMN za úver je uvedená údajom (v %) 45,94. Ako poskytnutá čiastka revolvingu je uvedená suma 790,84 EUR. Celková „čiastka“ pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola označená sumou 1.928,88 EUR. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu je označená údajom (v %) 63,32 a ročná úroková sadzba revolvingu je označená údajom (v %) 76,21. Podľa 6. časti uvedeného tlačiva, označenej ako údaje o schválenom revolvingovom úvere v EUR, mala byť žalobkyni poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) vo výške 1500, so splatnosťou úveru (počet splátok) 42 a mesačnou splátkou (vrátane úrokov) 80,37. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola označená sumou 3.375,54, pri RPMN za úver je uvedený údaj (v %) 67,53, aj keď ročná úroková sadzba úveru je označená údajom (v %) 70,01%. Priemerná RPMN za úver je označená údajom (v %) 45,94 %. Ako poskytnutá čiastka revolvingu je uvedená suma 790,84. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola označená sumou 1.928,88. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu je označená údajom (v %) 70,01, napriek tomu, že ročná úroková sadzba revolvingu je označená údajom (v %) 76,21 a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania je označená údajom (v %) 5,25.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2 § 53 ods. 1, 5, 6, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/ podľa § 2 písm. a), b), d), g/, § 9 ods. 1, 2, § 19 ods. 2, 3, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

6. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa uplatnila svoj nárok z titulu bezdôvodného obohatenia od žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavreli dňa 18.12.2013 a bola označená ako Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na uvedenú zmluvu sa vzťahujú ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd už v obdobných veciach žalovaného dospel k záveru, že v prípade žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere nemal za preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných prejavov vôle strán sporu ako zmluvných strán (v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 43a ods. 1 a § 43c ods. 1 Občianskeho zákonníka) v časti údajov o RPMN, keď aj v danom prípade podľa bodu 5 tlačiva žiadosti/zmluvy vyplneného žalobkyňou mala byť predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01% a po poskytnutí revolvingu vo výške 63,32 %, avšak podľa žalovaného (bod 6. tlačiva žiadosti/zmluvy vyplnených žalovaným) bola RPMN za úver vo výške 67,53 % (pri ročnej úrokovej sadzbe 70,01 %) a po poskytnutí revolvingu vo výške 70,01 % (pri ročnej úrokovej sadzbe revolvingu až 76,21 %). Teda prijatie návrhu žalobkyne na uzavretie zmluvy obsahuje zmeny v časti RPMN, a tak je novým návrhom s poukazom na § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najmä keď údaj o RPMN je podstatnou náležitosťou písomnej úverovej zmluvy (§ 9 ods. 1, 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalovaný ani nepreukázal, že by žalobkyňa akceptovala jeho (nový) návrh zmluvy z bodu 6. tlačiva. Tlačivo - oznámenie veriteľa o schválení úveru z 18.12.2013 je taktiež len (novým) jednostranným návrhom na uzavretie zmluvy, keď sú v ňom oproti údajom z návrhu žalobkyne nielen zmeny vo výške RPMN úveru, vo výške RPMN po vykonaní úveru, vo výške revolvingu, ale aj rozšírenia, a to o údaj o termíne splatnosti prvej splátky, o termíne konečnej splatnosti úveru, o odplate za poskytnutie služby, o dátume nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy. Pokiaľ žalovaný v konaní nepreukázal doručenie vyjadrenia písomného súhlasu žalobkyne s návrhom predloženým žalovaným ako veriteľom podľa § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, potom nepreukázal uzavretie písomnej úverovej zmluvy medzi ním a žalobkyňou, najmä keď s poukazom na § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zmluva uzavretá (až) okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Absencia písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere má za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Pokiaľ by aj zmluva bola platným právnym úkonom, súd jej podrobným preskúmaním predloženej zmluvy o revolvingovom úvere dospel k záveru, že predmetná zmluva neobsahuje všetky obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 9 ods. 2 cit. zákona), čo tento zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru (§ 11 ods. 1 písm. b) cit. zákona). Pokiaľ sú tieto chýbajúce náležitosti uvedené len v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, nemožno to považovať za písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ani zmluvu obsahujúcu náležitosti tak, ako to predpokladá § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. V písomnom vyhotovení zmluvy nie je uvedený údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ani termíny

splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Podľa názoru súdu spotrebiteľ musí mať všetky ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch vyžadované náležitosti zmluvy k dispozícii v čase uzatvárania zmluvy, t.j. v čase, kedy ju sám podpisuje. Taktiež zmluva v časti úroku vo výške 70,01 % z úveru je v rozpore s dobrými mravmi a so zákonom, a je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Požiadavka zaplatiť poplatok 215,75 € titulom dohody o poskytnutí služby, ktorá bola zakomponovaná do bodu 8 zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a mala spočívať v tom, že žalovaný umožní žalobkyni v budúcnosti odložiť splatnosť 3 splátok, predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluva tiež obsahuje nesprávny údaj o RPMN, ktorý pri vstupnom údají o výške úveru 1.500,- €, dobe splatenia 42 mesiacov a výške mesačnej splátky 80,37 € mala byť uvedená vo výške 70,01 %. Pokiaľ by ale bolo zohľadnené, že so sumou poskytnutého úveru bola započítaná úhrada odplaty za poskytnutie odkladu splatnosti splátok, na základe čoho bol reálne poskytnutý úver len vo výške 1.284,25 €, suma RPMN by pri výške splátky 80,37 € a lehote splatenia 42 mesiacov bola ešte vyššia. Uvedenie údajov o RPMN v nižšej sume než bola realita súd považuje za údaj, ktorý bol uvedený v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa, pretože tento bol spôsobilý ovplyvniť jej správanie tak, že uzavrela zmluvu za podmienok, ktoré boli v skutočnosti nevýhodnejšie než vyplývalo z údajov uvedených v zmluve. Preto i z dôvodu nesprávne uvedeného údajov o výške RPMN a to v neprospech spotrebiteľa je potrebné považovať poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov.

7. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podanej žalobe vyhovel, keď vykonaným dokazovaním z nepopretého skutkového tvrdenia žalobkyne mal preukázané, že žalobkyni ako spotrebiteľovi bola titulom spotrebiteľského úveru zo strany žalobcu ako veriteľa poskytnutá suma 1.284,25 € (suma 1.500 € znížená o sumu 215,75 € titulom započítania odplaty za poskytnutie odkladu splátok) a žalobkyňa žalovanému reálne uhradila sumu 1.687,40 €. Preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu rozdielu medzi sumou reálne poskytnutého spotrebiteľského úveru a sumou, ktorú žalobkyňa titulom spotrebiteľského úveru už uhradila, čo predstavuje sumu vo výške 403,15 €. Súd priznal žalobkyni aj uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania z prisúdenej sumy v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka od 5.8.2017 (t.j. od tretieho dňa od doručenia platobného rozkazu žalovanému ako bolo uplatnené v podanej žalobe) až do zaplatenia. Súd mal za to, že uplatnený nárok žalobkyne premlčaný nie je, keďže tento bol uplatnený v lehote troch rokov

8. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným (bez bližšieho odôvodnenia) súd prvej inštancie s poukazom na § 101 a nasl. Občianskeho zákonníka dospel k záveru o nedôvodnosti vznesenej námietky premlčania keď mal za to, že žalobkyni trojročná premlčacia doba začala plynúť až v čase, keď jej úhrada realizovaná titulom spotrebiteľského úveru presiahla sumu reálne poskytnutého úveru, čo bolo v dobe kratšej ako tri roky pred podaním žaloby.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v spore plne úspešnou stranou bola žalobkyňa. O výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku vyšší súdny úradník tunajšieho súdu osobitným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Uviedol, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, že na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť, len uviedol, že k dohode nedošlo, nezaoberal sa tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, teda či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Uviedol, že hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávava a preto sa účastníci zmluvy na tejto náležitosti dohodnúť ani nemôžu. Pri určení RPMN sa vychádza z údajov platných v čase uzavretia zmluvy, medzi tieť údaje patrí aj dátum prvého čerpania úveru, ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru. Právna úprava určenia RPMN teda nielen svojim textom, ale aj spôsobom jeho určenia vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Ďalej uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie termínu konečnej splatnosti viacerými spôsobmi, a to buď určením dátumu splatnosti mesačných splátok a počtu mesačných splátok, alebo spôsobom vyplývajúcim z článku 4 ods. 4, 5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

Rozsudok súdu prvej inštancie je založený na nesprávnych skutkových zisteniach. Termín splatnosti splátok je uvedený v oznámení veriteľa, ktoré je súčasťou zmluvy. Uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti a termínu splátky nie je možné dovodzovať záver o bezúročnosti úveru. Podstatné je znenie nielen vnútroštátneho práva ale aj znenie úniijného práva. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. Úver môže byť bezúročný len vtedy, ak ide o náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsah záväzku spotrebiteľa. Vzhľadom k tomu pokladá záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti úveru za nesprávny. Súd prvej inštancie nevykonal žiadny dôkaz o tom, že by hodnota RPMN uvedená v zmluve o revolvingovom úvere bola určená nesprávne. Rozhodnutie odôvodňuje domnienkami, nie závermi z vykonaného dokazovania. Jediný relevantný spôsob overenia správnosti RPMN je výpočet podľa § 19 a prílohy č. 1 k zákonu č. 129/2010 Z.z. Dôkaz, ktorý by preukazoval inú hodnotu RPMN a ktorý by bol v súlade s uvedeným ustanovením, súd prvej inštancie v konaní nevykonal. Záverom uviedol, že výrok I. v časti o priznaní úroku z omeškania súd prvej inštancie nezdôvodnil vôbec.

11. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. K dôvodom súdu prvej inštancie uviedla, že dokument označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, ale tieto sú uvedené až v jednostrannom oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, pričom s údajmi v ňom uvedenými žalobca nemal možnosť prejaviť súhlas a prejavenie súhlasu s ním nebolo v konaní preukázané. Ide teda nielen o odlišné údaje o výške RPMN, ale aj napríklad o termín konečnej splatnosti, ktorý v zmluve, resp. žiadosti chýba, ale je už uvedený v oznámení veriteľa, teda prejav vôle žalovaného obsahoval nové údaje a zmeny, s ktorými už žalobca nemal možnosť (ne)súhlasit'. V danom prípade žalobca vyplnil časť 5. Žiadosti/Zmluvy (vrátane údajov o RPMN, úrokovej sadzbe, mesačných splátkach a pod.) a takto podpísanú žiadosť zaslal na schválenie žalovanému. Žalovaný vyplnil časť 6. Žiadosti/Zmluvy, pričom zmenil údaje pri RPMN a priemernej RPMN pri úvere ako aj revolvingovom úvere, čiže takáto zmena je s poukazom na § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Tento nový návrh však nebol zaslaný žalobkyni na schválenie, ale žalovaný rovno poukázal na účet žalobcu sumu 1284,25 eura. V danom prípade teda nevznikla zmluva o spotrebiteľskom úvere, pretože táto musí mať písomnú formu, pri nedodržaní tejto formy je potom absolútne neplatná. Pri písomných zmluvách pritom platí, že aj prijatie návrhu musí byť uskutočnené písomne a musí byť žiadateľovi o prijatie návrhu aj doručené. Nie je možné písomnú akceptáciu návrhu na uzavretie zmluvy nahradiť len konkludentným prejavom vôle. Vzhľadom k tomu, že dohoda o RPMN nemá písomnú formu, je neplatná. Uviedla, že RPMN nie je a ani nemôže byť v zmluve uvedená správne, pretože je nižšia (67,53 %) ako úroková sadzba (70,01 %). RPMN je veličina tvorená najmä úrokmi a rôznymi poplatkami a pokiaľ je RPMN v zmluve nižšia ako samotný úrok, odporuje táto skutočnosť aj formálnej logike, nakoľko ak je RPMN tvorená určitými zložkami, nemôže byť táto jedna zložka väčšia. Ďalej uviedla, že termín konečnej splatnosti sa v zmluve nenachádza a pokiaľ žalovaný odkazuje na zmluvné dojednania, tak tieto nie sú súčasťou zmluvy, pretože nie sú žalobcom podpísané. Zmluva o spotrebiteľskom úvere vyžaduje písomnú formu (pod sankciou neplatnosti) a zároveň platí, že v písomnej podobe musia byť obsiahnuté všetky zákonom predpokladané náležitosti pre tento druh úveru, čo nie je splnené vtedy, ak na listine chýba podpis zmluvnej strany. Údaj o termíne konečnej splatnosti má byť uvedený presne. Záverom uviedla, že výrok I. v časti omeškania je nepreskúmateľný. Pokiaľ ide o námietku žalovaného o nepreskúmateľnosti výroku I., poukázala na to, že súd prvej inštancie v bode 10 odôvodnenia uviedol, že jej priznal uplatnený nárok na zaplatenie úroku z omeškania z prísúdenej sumy od 5.8.2017 (t.j. Od tretieho dňa od doručenia platobného rozkazu žalovanému) až do zaplatenia.

12. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných 1/, 2/ (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené, preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na dôvažok k tomu dodáva:

13. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí

na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

14. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalobcom v jeho odvolaní.

15. Navyiac odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na dôvody uvedené vo vyjadrení žalobkyne k odvolaniu ako na relevantné a správne, stotožňuje sa a argumentáciou žalobkyne a preto opakovanie právneho zdôvodnenia v totožnom smere považuje za nadbytočné.

16. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

17. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal náhradu trov v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).